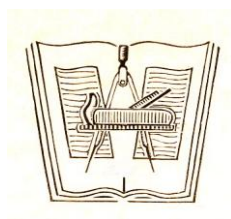

A FAFELDOLGOZÁS ÉRDEMESEI

TÓTH SÁNDOR LÁSZLÓ

PETRI LÁSZLÓ

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

FAIPARI TUDOMÁNYOS EGYESÜLET

2014

Petri László életútjához kapcsolódó fontosabb események

1938 november	A Felvidék visszacsatolása
1939 március	Magyarország megszállja Kárpátalját
1940 augusztus	Észak-Erdély és Székelyföld visszacsatolása
1941 június	Magyarország belép a háborúba
1945 május	Vége a háborúnak
1945 június	Hadifogságának kezdete
1946 május	Hazaérkezése a hadifogságból
1950	Faipari Kutató Intézet megalapítása
	Megalakítják a Faipari Tudományos Egyesületet
1951	Megjelenik a „Faipar” szakfolyóirat
	Faipari Gyártmány- és Gyártásszerkesztő Iroda (a Bútoripari Tervező Iroda elődjének) megalapítása
1952	Megalakul az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériuma
1953	Megalakul az Országos Erdészeti Főigazgatóság
1967	A Fa- és Papíripari Szövetkezetek Műszaki Fejlesztő Irodájának megalakítása
1978	Bútoripari Fejlesztési Intézetté alakul át a Bútoripari Tervező Iroda

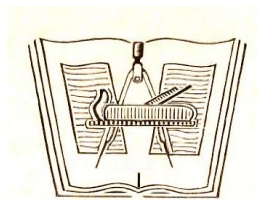
A FAFELDOLGOZÁS ÉRDEMESEI

TÓTH SÁNDOR LÁSZLÓ

PETRI LÁSZLÓ

a szövetkezeti és állami bútoripar fejlesztőjének
élete és munkássága

Faipari Tudományos Egyesület

2014

TÓTH SÁNDOR LÁSZLÓ ©

ISBN 978–963–8071–13 - 2

Kiadja: Faipari Tudományos Egyesület
elnök: dr. Molnár Sándor

A kiadvány támogatói: Boronkay Élezőüzem
H5 Kontraprofil Kft
Rieperger Katalin

Szerkesztette: dr. Tóth Sándor László

Nyomda: Szelker Nyomda

Dr. Petri László (1975)

Tartalomjegyzék

Előszó	7
Bevezetés	8
PETRI LÁSZLÓ ÉLETÚTJA	9
Gyermek- és ifjúkor	9
Katonáskodás és hadifogság	9
Ifjúkori munka és tanulás	10
Az állami szakigazgatásban	11
A kutató intézetben	13
A szövetkezeti tervező irodában	15
A fejlesztési intézetben	16
Nyugdíjban	17
CIVIL SZERVEZETI TEVÉKENYSÉG	18
Faipari Tudományos Egyesület	18
Publikációi	19
Oktatás	21
Kitüntetései	22
Szemelvények írásaiból	23
Visszaemlékezések munkatársaitól	27
Felhasznált források	31
A Faipari Tudományos Egyesületben eddig elkészült emlékfüzetek	32

Előszó

A Faipari Tudományos Egyesület tisztos kötelezettségének érzi a szakmai emlékek, hagyományok megőrzése mellett a kimagaslóan értékes munkásságot folytató szakkollégák életútjának a bemutatását is. Ez alkalommal Dr. Petri László életét, munkásságát ismerheti meg a tisztelt olvasó.

E rövid „Előszó”, vagy inkább „Beköszöntő” megírására nem a FATE elnökként, hanem régi kedves ismerősként jelentkeztem. Személyesen 1974-ben találkoztunk először. Pusztavacsi üzemünk fejlesztéséhez kértünk tőle elképzeléseket és sürgős terveket. Én ekkor a Nagykunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság fejlesztési vezetője voltam, ő pedig a Fa- és Papíripari Szövetkezetek Fejlesztő Irodájának, a „legendás” MÚFI-nek az igazgatója. A belvárosi Bárczy utcai iroda hamarosan barátságos szivarfüstben úszott. Laci bátyánk fiatal, alkotni akaró kollégákkal vette magát körül (elnézést a közvetlen megszólításért). Németh Antal, Glatz János és a többi mérnök kolléga társaságában gyorsan körvonalaztuk a teendőket. Színvonalas munkát kaptunk, az üzem felépült...

Később, 1979 végén Sopronba kerültem. Ekkor Laci bátyánk már a Bútoripari Fejlesztő Intézet igazgatója volt. Természetes, hogy itt is kerestük az együttműködést kutatási, fejlesztési területeken. Ennek lett az egyik eredménye a kihelyezett BIFI csoport Dr. Orbay Péterné vezetésével.

Többször hallgattam előadásait a faanyag szárításáról. Úttörője volt az energiatakarékos kondenzációs szárítás meghonosításának. Nyugdíjba vonulását követően pedig – felszabadulva a vezetői munka kötetelmei alól – új alkotó életet kezd. Fűrészáru szárítókat fejleszt és forgalmaz. Látva a terület szakmai elmaradottságát, öt szakkönyvet ír a fűrészáru szárításának, gőzölésének fejlesztésére. Utolsó, hiánypótló munkája az „Energiatakarékos fűrészáru szárítás” 78 éves korában, 10 éve jelent meg.

Mindezekről a következőkben részletesen és színvonalasan beszámol a faipar krónikása, Dr. Tóth Sándor László a FATE elnökhelyettese. Itt a rövid előszóban Dr. Petri Lászlót az alkotó faipari mérnököt kívántam köszönteni. Az ő több mint hat évtizedes szakmai munkássága, emberi helytállása mindannyiunk számára követendő példa.

Sopron, 2013. december 12.

Prof. Dr. Molnár Sándor

Bevezetés

A „Fagazdaság (egykori) nagyjai” sorozat keretében készített emlékfüzetek összeállításánál nem egyszer problémát okozott a személyes dokumentumok, fényképek beszerzése, mivel ezek már eltűntek, vagy nem voltak hozzáférhetőek. Emiatt vált indokolttá a még élőkről a „Fafeldolgozás érdemesei” sorozat indítása, amelynek első füzeté Schmidt Ernő életével, munkásságával foglalkozott. A második, jelen kötet kortársáról, Petri Lászlóról íródott.

Petri László a második világháború utáni időszakban az állami szakigazgatásból indulva szerzett jártasságot a szövetkezeti, majd állami faiparban. Dolgozott kutató intézetben, alapított tervező irodát, majd fejlesztési intézetet. Sokoldalú érdeklődése, képzettsége alapján megtalálta helyét mind a faipari szakemberek körében, mind pedig a civil szervezeti szférában. Életútjának követésével bontakozik ki előttünk a közvetlen második világháború előtti, alatti időszak katonáskodása, a világháború utáni politikai, szervezeti változások kora, az iparépítés, a fejlesztések időszaka, a hazai kutatási konjunktúra több évtizede. Sokoldalúan vizsgálódó és mindenkori emberi magatartása is méltóvá teszi változatos életútjának leírását.

PETRI LÁSZLÓ ÉLETÚTJA

Gyermek- és ifjúkor

1925. szeptember 1.-én született Balassagyarmaton. Édesapja Petri József vasutas katonaként részt vett az I. világháborúban és 1929-ben a Nyugati pályaudvarra kerül, így a család Angyalföldre a Gyöngyösi utcába költözik, ő pedig a Tomori úti elemi iskolába jár. Az iskolai szünetek nagy részét nagyapjánál Palócföldön, Halászikban tölti. Édesanyja Csáby Margit htb. Testvérei: bátyja József, 1944-ben frontszolgálatban túlélte a II. világháborút, de 1946-ban balesetben hunyt el, nővére Gizella tanítónői, majd védőnői képzettséget szerzett.

A legszívderítőbb események az iskolában, szeptemberben voltak, amikor az összes tanító a hasát fogta nevében a fölött, ahogy ő a palócföldön elsajátított kiejtésével beszélt.

1935-től a Balassagyarmati Balassi Bálint Főgimnázium tanulója, ahol latint 8, németet 6, franciát vagy görögöt 4 évig tanulnak. Minden héten volt két óra rajz, szombat kivételével mindennap testnevelés, emellett hit- és erkölcstan, ének. 1943-ban érettségizik. A cserkészlet ezer mesterkedése indítja el benne a repülés, a motorizáció iránti rajongást és a rádiózás iránti szeretet.

A városban 1939-ben ünnepelték 20 éves évfordulóját az u.n. „csehkiverésnek”, amikor is Balassagyarmat felfegyverzett lakosai, csekély katonai erők és a felfegyverzett vasúttársaság 1919. január 29-én megtámadta a várost megszálló cseh katonaságot, s kiverték őket a városból. A csehek szándéka az volt, hogy megszerezzék az Ipolyság – Losonc vasútvonalat. A harcokban Petri László édesapja is részt vett. Balassagyarmatot azóta nevezik Civitas fortissima - nak, a legbátrabb városnak Magyarországon.

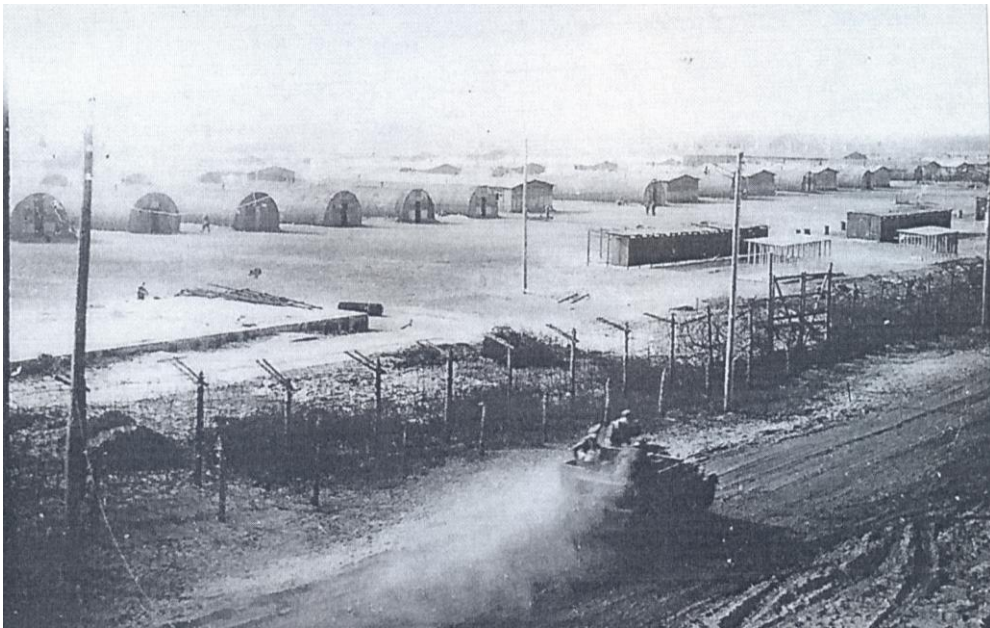
Katonáskodás és hadifogság

1943 szeptemberétől felveszik a Ludovika (katonai) Akadémia Gyorsosztályára, s féléves csapatszolgálatra Miskolcra rendelik, majd

karpaszományosként az ország több településén megfordul. 1944 áprilisától az Akadémián gyakorlatozik és tanul, augusztusától műszaki építő alakulatban a Tisza-vonal és a Dunaföldvár – körzet erősítésein dolgozik.

Az érettségi a honvédségnél a „karpaszomány” viselésére jogosított, ami kétévi kiképzés és megfelelés után tiszti rang (zászlós) elérését tette lehetővé.

1945 januárjában a Ludovika Akadémia kitelepítésével Németország, Dánia, majd újból Németország és Ausztria az állomás-, ill. a táborhely, majd a júniusban kezdődő angol hadifogság után, 1946-ban a vándorlás végállomása a kaposvári un. szűrőállomás. Mindezekről igen részletes leírást ad a „Megkésétt napló...” c., 2010-ben megjelentetett önéletrajzi írásában.

Hadifogolytábor (Eselheide, bei Paderborn, 1946. február)

Ifjúkori munka és tanulás

1946-ban sikerül beiratkozni a Pázmány Péter Tudományegyetem akkor megalakított Közigazgatás-tudományi Karára.

Abban az időben két nagy egyetem volt Budapesten; a Pázmány Péter Tudományegyetem (jogi, hittudományi, orvosi, bölcsészettudományi karok), a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem (építész- és építőmérnöki, gépész, villamos, és vegyészmérnöki karok), ezen kívül az Agrártudományi Egyetem, ahová az állatorvosképzés is tartozott.

Ludovikás múltja azzal jár, hogy 1947 után Balassagyarmaton bizonyíthatóan több alkalommal keresik, mondhatni nyomoznak utána.

Közigazgatási és jogi tanulmányai mellett volt tanulótársa ajánlására a Nógrád és Hont Megyei Földhivatalban járási előadóként dolgozik 1949 januárjáig. Majd édesapja közbenjárására a Nyugati pályaudvaron a pályafenntartásnál, később a VIII. raktárnál kap munkát. Közben a tanulás mellett a MÁV távírda- és forgalmi vizsgáját is sikerül letennie. Így kerül a Ponk nevű fedett átrakodóba, s az augusztus 20.-i ünnepségekre jól sikerült plakátrajzai után a raktár főnöke maga mellé veszi. Szerencsére az egyetemen sikerül a jelenléti bélyegzéseket is megoldania és a MÁV kereskedelmi szakvizsgára is készülnie.

Az állami szakigazgatásban

Volt ludovikás társa ajánlására egyetemre járó fiatal törekvő munkásként (el kellett titkolnia katonai akadémiai múltját) kerül be a Könnyűipari Minisztérium XI. Faipari Főosztályára 1949 decemberében.

A Főosztályon Váczi Mátyás volt a főnök, ahol a terv- és termelési osztályt Lonkai János erdőmérnök vezette kellő intelligenciával. A műszaki osztály vezetője Mittelmann Miksa, a debreceni hajlított bútorgyár tulajdonosának veje, a munka- és normacsoport vezetője Szabó Dénes gépészmérnök volt, az ár-alosztályt beajánló ismerőse dr. Elekes István. Az 1950-es év elején jött Bódogh István, a híres Lingel Bútorgyár tulajdonosának veje kitűnő szervező és áttekintő készséggel. 1951-től már Kilián Béla is munkatársa lett az árcsoportban, ahol ő a fűrész- és lemeziparral foglalkozott.

1951-ben avatják doktorrá az 1950-től már Eötvös Lóránd nevét viselő Tudományegyetemen, s ebben az évben lép házasságra Kellei Ilona

műszaki szerkesztővel, akivel azóta is (62 éve) boldog házasságban él. Sikerül társbérleti lakáshoz is jutniok.

Doktori oklevele (1951)

1952-ben a minisztériumok szakmai főosztályainak megszüntetésével a Könnyűiparban három igazgatóság született; a Fűrész- Lemezipari-, a Bútoripari- és a Vegyes Faipari Igazgatóság. Az 1952. évi újabb átszervezés során létrejött az ÁGEM (Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériuma), amelyhez átkerült a Fűrész- Lemezipari Igazgatóság, amit a következő évben az OÉF-hez (Országos Erdészeti Főigazgatóság) tettek át.

1953-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karának Könnyűipari Szakára iratkozik be, ahol az esti faipari tagozat második évfolyama indul. A napi munka mellett az esti egyetem igen megterhelőnek bizonyul. Sikerül átiratkoznia a soproni Erdőmérnöki Főiskola levelező tagozatára, ahol a tanulmányok szüneteltetése után, jóval később szerez faipari mérnöki oklevelet.

1956 októberében Földművelési Minisztérium Kossuth Lajos téri székházának IV. emeletén dolgozik; itt éli át az október 26-i sortüzet, amelyről önéletrajzi írásában számol be.

A szenvedélyes motoros (DKW 350-esen, 1957)

1959-ben az Országos Árhivatal javaslatára „Munka érdemrend” kormánykitüntetésben részesül az 1957 óta folyó folyamatos árrendezésben tanúsított kezdeményező és rendszerbeni újíto tevékenysége elismeréséül. Ekkor már fővizorként vesz részt olyan átfogó vizsgálatokban, mint a Mohácsi Farostlemezggyár, a Szombathelyi Forgácslapgyár beruházása. Eközben rádiós hobbjával is foglalkozik, vezetője a ház MHSZ (Magyar Honvédelmi és Sport Szövetség) Rádiós Klubjának.

A kutató intézetben

1961-től hat évig dolgozik a Faipari Kutató Intézetben, Pesterzsébeten. Munkáját gazdasági szemléletű kutatással, ill. a műszaki kutatások gazdasági értékelésével kezdi, amely meglepően újszerű az intézetben. Ezt követően a BUBIV (Budapesti Bútoripari Vállalat) tömörfa megmunkáló gépsorának előkészítésével és kísérleteivel foglalkozik, amelyet dicsérettel fejez be. Harmadik munkája egy mások által félbehagyott bútoripari téma, amelyet határidőre sikerrel fejez be.

Az 1951-ben alapított Faipari Kutató Intézet közvetlenül a minisztériumi szervek irányítása alatt működött. Bevételeit vállalatoktól, főként az irányító szervtől kapott megbízások teljesítése ellenértékeként

biztosította. Szervezete akkor fűrész- és lemezipari szakosztályból (a hozzá tartozó favédelmi-, anatómiai és kémiai laboratóriummal) un. műfa osztályból (forgácslap- és farostlemezugyártás), mely kísérleti üzemet is működtetett, bútort- és épületasztalos osztályból, közgazdasági csoportból valamint dokumentációs és könyvtári csoportból, továbbá mechanikai műhelyből állt. Bozsó László, majd Avar Károly igazgatók melletti vezetők: dr. Dalocsa Gábor gépészmérnök, Erdélyi György erdőmérnök, Lázár László gépészmérnök, Lele Dezső gépészmérnök, dr. Szabó Károly jogász, faipari mérnök és dr. Rusznyák Pál sok nyelvet tudó dokumentátor.

1962-ben fejezi be a Kandó Kálmán Híradás és Műszeripari Technikumot, és 1964-ban szerez faipari mérnöki oklevelet az akkor már Erdészeti és Faipari-nak nevezett Egyetemen Sopronban.

A későbbi években, az intézetben – többek között – a rétegelt-ragasztott természetes fából készülő, a mélyaknába beépítendő kasvezető gerendák ragasztási technológiájával, a kísérleti gyártmányok bevizsgálásával foglalkozik. Ezeket a gerendákat be is építik a komlói bányába.

Faipari mérnöki oklevele (1964)

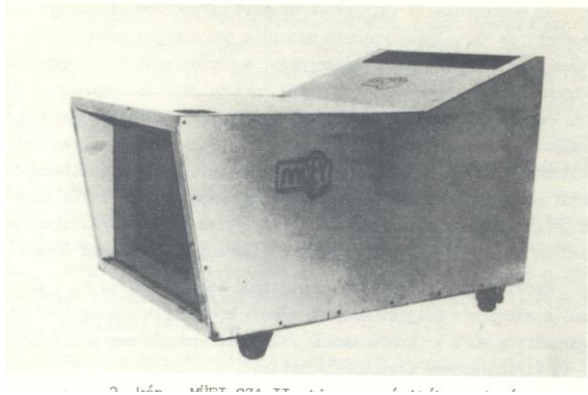
1966-ban megkeresik a Fa- és Papíripari Szövetkezetek Szövetségétől (FAKISZÖV) hogy egy műszaki fejlesztő iroda

kialakításával bíznák meg .A számára anyagilag is kedvező ajánlatot elfogadja.

A szövetkezeti tervező iroda létrehozója

A fa- és papíripari szövetkezetek száma abban az időben 100-120 között volt, a budapestieké 45. Itt foglalkoztatták a bútorigari létszámnak kb. harmadát. Termelési értékük a létszámarányánál magasabb, mint átlagosan a bútorigarban, de döntő, hogy akkoriban az un. tőkés (nyugati devizabevételt jelentő) exportnak csaknem 100%-át a szövetkezetek állították elő.

Itteni első munkahelye a belvárosi Kossuth Lajos utca 2/A épület második emeletén lévő FAKISZÖV hivatali helyisége, majd az induló 6 fős apparátus egy Dob utcai szövetkezeti helyiségben kezdte meg munkáját. Az apparátus fokozatos bővülésével az V. kerületi Bárczy István utcában lett a MÚFI; Fa- és Papíripari Szövetkezetek Műszaki Fejlesztő Irodájának helye. Az iroda, mint szövetkezeti közös vállalat feladatainak, tevékenységeinek fejlődésével magkapja a korábbi Kossuth Lajos utcai szövetkezeti helyiségeket is. Ebben az időben a MÚFI tevékenysége a következőkre terjed ki: építés-tervezés, épület- és technológiai gépészeti tervezés, bútorigari és faipari technológiai tervezés, erősáramú elektromos tervezés és ellenőrzés. Egyik legjelentősebb gépészeti munkájuk egy saját fejlesztésű, akkoriban Magyarországon egyedi, úttörőnek számító faipari kondenzációs szárító család, amelyből az EVIG (Egyesült Villamosság Gépgyár) 20 darabot gyárt.

MÚFI SZA. II típusú kondenzációs agregát (EVIG)

10 év „szövetkezeti” munkája után a Könnyűipari Minisztériumból újabb megkeresést kap, ahol feladatául jelölik meg a Bútoripari Tervező Iroda (BTI) olyan Fejlesztő Intézetté alakítását, amely hathatósan tudja segíteni a beütemezett bútoripari rekonstrukciót, elsősorban a korábban tanácsai vállalatként működő állami bútorgyárakat, ahol nem áll rendelkezésre a szükséges fejlesztői apparátus.

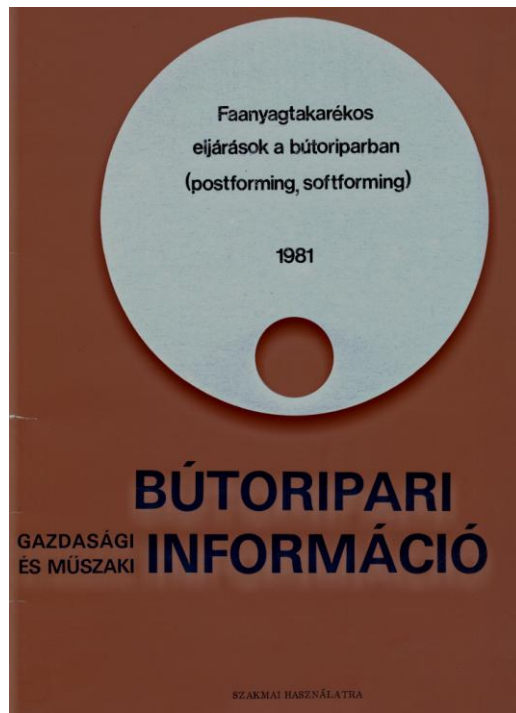
A fejlesztési intézetben

1977-ben belső K+F pályázattal kezdi meg a tervező iroda fejlesztő intézetté való átalakítását, ami az intézmény tevékenységének kiterjesztésével, nevének Bútoripari Fejlesztési Intézetté (BIFI) változtatásával jár.

Az átalakítás alapelve nem a szellemi munka bővítése, hanem a szellemi munka tárgyasulását megvalósítani: prototípusokat, gyártási készülékeket, forgácsoló szerszámokat tervezni, fejleszteni és kivitelezni; az átalakítás keretében ugyanakkor fegyelmi, vissza minősítési és áthelyezési módszerekkel a korábbi szervezetben elterjedt szabadosságot megfékezni.

A sikeresen zárult belső K+F pályázat ünnepélyes eredményhirdetésén történt, hogy – mások mellett – K. Miklós munkái is díjat nyertek. K. Miklós, aki közvetlenül katonai kiképzés, ill. továbbképzés után jelent meg, felállt és csodálkozva jelezte, hogy ő nem nyújtott be semmiféle pályázatot. Kiderült, osztályvezetője és annak helyettese az ő nevében is adtak be pályamunkát, de mivel a katonaságnál volt, nem tudták értesíteni. A két vezető fegyelmi úton kapott felmentést a vezetői beosztásból.

Petri Lászlónak sikerül létrehoznia egy olyan intézményt, amely ellátja a bútoripari rekonstrukció szellemi infrastruktúráját, emellett anyagi szolgáltatások nyújtására is képes. Ehhez megfelelő munkatársakat, középvezetőket kell toboroznia.

Egy témadokumentációs kiadvány (Szerk: Petri, 1981)

Az intézmény addigi bútort- és épületgépészeti-, és technológiai tervezői tevékenysége kibővül bútorkonstruktív kutatásokkal, bútort anyagtakarékos méretezésével, kárpitos szerkezeteinek fejlesztésével, műszaki-gazdasági információs tevékenységgel, többek között témadokumentációs és periodikus kiadványokkal. Tevékenységében helyet kap a bútortipar rekonstrukció üzemének gyártásszervezése, majd elkezdődik számítógépes termelés-szervezése. Németországi épületgépészeti munkákat is vállalnak. Bútor prototípus műhelyek épülnek, az akkoriban kialakított faipari forgácsolószerzőm élező műhely, marószerszám gyártó műhely a mai napig vállalkozásban eredményesen működik. Összességében az Intézet saját kutató-fejlesztő-tervező és információs-tájékoztató tevékenységével, szolgálta tásaival aktívan tud bekapcsolódni a bútortipari rekonstrukcióba.

Nyugdíjban

1985. évben vonul nyugdíjba. A Faipari Tudományos Egyesület titkárságán végez különböző munkákat, mint rendezvények, műszaki tervezői szolgáltatások szervezése és irányítása.

A nyugdíjas dr. Petri László (1990)

1990-től egyéni vállalkozóként faipari szárítóberendezések tervezésével, automatizálásával, szerelésével és üzemeltetésével foglalkozik. A faanyagszárítás témakörben több szakkönyvet ír, majd 2006-tól faipari szárítókat gyártó határon túli cég magyarországi képviselőjeként dolgozik.

Leánya Zsuzsanna fogszakorvos, veje építészmérnök, két fiú unokája van.

CIVIL SZERVEZETI TEVÉKENYSÉGE

Faipari Tudományos Egyesület (FATE)

1958 óta tagja az Egyesületnek

Vezetőségi tagja a FATE Szövetkezeti Szakosztályának. Tevékenyen vesz részt a Bács-Kiskun megyei szövetkezetek FATE Csoportjának létrehozásában, patronálásában.

1966 – 69 között vezetője az Ipargazdasági Bizottságnak

1974 – 89 között tagja az Egyesület ügyvezető elnökségének

1975 – 85 között tagja a „Faipar” Szerkesztő Bizottságának

1981 – 90 években vezetője a Műszaki és Környezetvédelmi Bizottságnak

Publikációi

Az 1959–2010 közötti években több, mint 100 szakcikket ír, ezen belül is 75-öt a FATE műszaki és tudományos folyóiratában, a „Faipar”-ban. Szakcikkei jelennek meg az „Erdőgazdaság és Faipar”-ban, a „Holztechnologie”-ben, a „Rozhledy”-ben, de írásai napvilágot látnak a „Magyar Asztalos”-ban, a „Szövetkezeti Ipar”-ban, a Faipari Kutató Intézet évente megjelenő kiadványában, a „Faipari Kutatások”-ban, valamint a „Magyar alumínium”-ban. Írásai elsősorban ipargazdasági és technológiai témákban jelennek meg. A faanyagok szárításáról több saját kiadású könyvet ír.

A „Faipar” –ban megjelent publikációiból:

A Budapesti Fa- és Bútoripari Szövetkezetek Műszaki Fejlesztő Irodájáról. 1968/9.: 291 –

Kondenzációs szárítás a hazai faiparban. 1974/8. : 239 – 240.

Fejlesztés – beruházás – költség – nyereség egyszerűsített számítása 1975/3. : 78 – 83.

A kondenzációs szárítás és alkalmazása. 1975/8.: 225 -

Az alacsony hőfokú kondenzációs szárítás terjedése és hazai eredményei. 1976/9.: 273 -280.

A bútoripari fejlesztési bázis létrehozása

I. Rész. 1978/10.: 294 – 297.

II. Rész. 1978/12.: 356 – 358.

Vállalati gazdasági számítások és az ÁKN struktúra. 1982/10.: 293 – 299.

A kutatás és fejlesztés 40 éve a faiparban. 1985/5.: 129 – 131.

Faanyagok energia, és anyagtakarékos szárítási módszerei. 1985/7.:173

A fa mint anyag és a repülés. I. Rész. 1986/5.: 149 – 154.

II. Rész. 1986/9.: 263 – 268.

Faipari alagútszárító méretezése és automatizálása. 1987/6.: 184 – 188.

Faanyagszárítás helyzete a továbbfeldolgozó iparban. 1988/5.:

Kondenzációs szárítás, új berendezések. 1991/2.:

Szárítóberendezések kamraszerkezetének követelményei. 1992/11-12.:

A hazai szárítási kultúra kritikája 1993/6.:

Retro - Faipari szárítás (Emlékezés a faipari szárítás hatvan évére). 2010/1.: 17 – 20.

1977-ben összeállítja a „Faipar”-ban megjelent cikkek címgyűjteményét a kezdetektől 1975-ig. Az 1980-as években szerkeszti az aktuális műszaki kérdésekkel foglalkozó, egyesületi kiadású u.n. „sárga füzeteket”:

Faipari gépek és berendezések karbantartásának szervezése ,(1982)

Korszerű keretfűrészek karbantartása (1982)

Kondenzációs szárítók a fűrészelt féltermékekhez (1984)

Forgácsoló szerszámok I. (1985)

Levegőtisztaság védelem (1986)

Részt vesz a Műszaki Kiadónál megjelenő technikai tankönyvek megírásában, amelyek több kiadást is megértek, s egyikük jelenleg is tankönyv a szakközépiskolákban: *Lele Dezső – Zsanai Szilárd – dr. Petri László: Faipari gépek és technológiák I. Műszaki, 2003.*

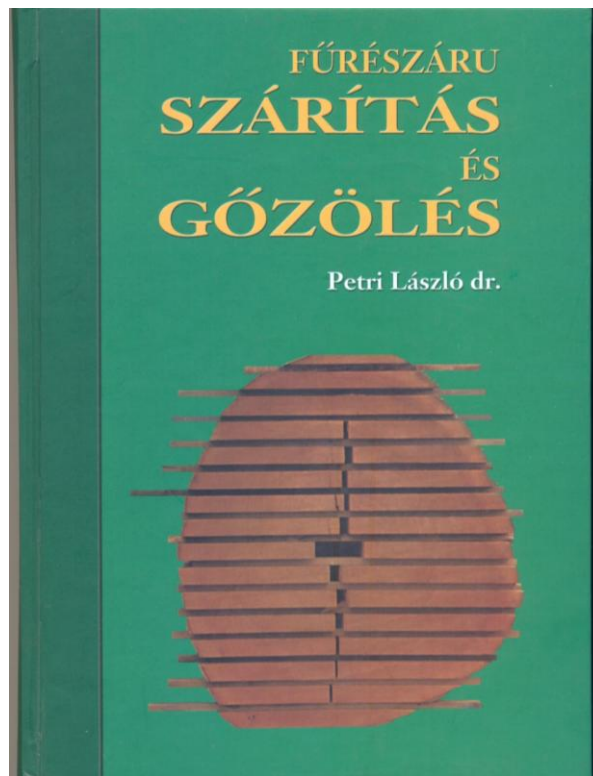
Önállóan írt, saját kiadású szakkönyvei:

1994 *Hogyan szárítsunk fűrészelt faanyagot?*

- 1995 *Hogyan építsünk faanyagszárító berendezést?*
1996 *Hogyan kezeljük a faanyagszárító berendezést?*

A tapasztalatok leszűrése és a szárítás elméleti alapjainak beépítésével jelenteti meg összefoglaló könyvét:

- 2000** *Fűrészáru szárítás és gőzölés, majd megjelenik az*
2003 *Energiatakarékos fűrészáru szárítás is.*

Fűrészáru szárítás és gőzölés (2000)

Oktatás

- 1951-54 években művezetői tanfolyamokon oktat
1965-67 között a Faipari Technikumban az ipargazdasági ismeretek, és munkaszervezés tárgyakat tanítja
1969-77 években az OKISZ által a technikus végzettségű műszaki vezetőknek szervezett felsőfokú tanfolyamokon ad elő ipar gazdasági ismereteket, faipari technológiát, szervezést

1974-84 között meghívott előadó az Erdészeti és Faipari Egyetem Faipari Mérnök Karán „Szárítástan” tantárgyban

Kitüntetései

Petri László két állami kitüntetés (1960, 1985) és több szakmai (egyesületi) kitüntetés tulajdonosa.

Kormánykitüntetések:

*Munka érdemérem
(1960)*

*Munka érdemrend
arany fokozat (1985)*

A Faipari Tudományos Egyesületben:

1973-ban megkapja a Faipar Fejlesztéséért Emlékérmet,

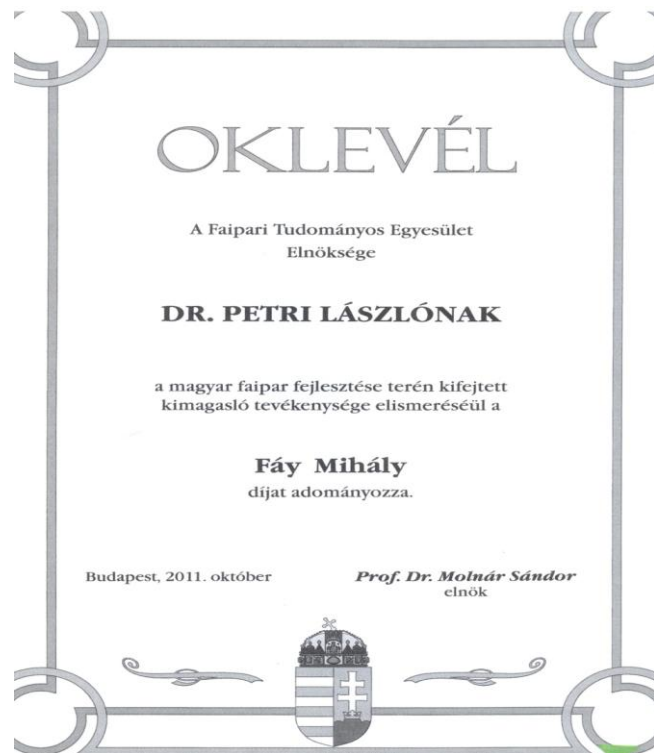
Kíváló szakírói tevékenységéért

1984. és 1991 években Szerzői nívódíjjal

1999-ben Lugosi Armand Díjjal tüntetik ki.

Életútja során kifejtett szakmafejlesztői és egyesületi tevékenységéért

2012-ban megkapja a Fáy Mihály életmű díjat

Szemelvények írásaiból, történeteiből

Az 1956. októberi Kossuth téri sortűz

1956. október 25-ét a Földművelési Minisztérium Kossuth Lajos téri székházának IV. emeletén élte át. Innen rá lehetett látni a Vécsey utcára, ahonnan 10 óra után nagy tömeg vonult a Kossuth Lajos térre két harckocsival és 2-3 páncélos, felülnyitott lövész kocsival, mindezek piros-fehér-zöld zászlókkal. Akik benn voltak munkahelyükön a IV. emeleti ablakok előtti 140 cm magas attika fal mögé bújva néztek le a térre, amelyet elleptek a gyalogos tüntetők. A téren állt 2-3 szovjet T-72-es harckocsi, amelynek ágyúcsövébe a tüntetők zászlókat tűztek. Egyszer csak lövöldözés kezdődött könnyűfegyverekkel a téren; az

országház alagsori ablakaiból a tetőkiképzés tornyocskáiból minden honnan villogtak a tűzfegyverek: környezetüket és érték lövések. A főnökök visszaparancsolták őket a szobákba, mert félóra múlva dörögtek a harckocsi ágyúk is, amelyek az Alkotmány utcából lőtték az országházat. (Megkésett napló...2010.: 156).

A fa- és faalapú termékek termelési prognózisából: A fa- és faalapú lap- és lemeztermékek egyre újabb és újabb területekre törnek be (építőipar, berendező-ipar, csomagolóipar, stb.), de nemcsak azért, hogy meghódítsák, hanem azért is, hogy természetes állapotú fát helyettesítsenek és ezzel a nyersanyagforrást bővítsék. A faalapú (külföldi irodalomban fabázisú) lap- és lemeztermékek felhasználását és terjedését csupán ezek nedvességérzékenysége korlátozza, mivel külső térben (esőnek, párának kitett helyen) számolni kell ezek károsodásával, eróziójával. Ezek az anyagok ezért – szemben az alumíniummal, műanyagokkal - külső célokra csak korlátozottan alkalmazhatók, ill. anyagkombinációkat (fa-alumínium, fa-műanyag) igényelnek. E fejlesztési irányzat realitása a faanyag állandó (biológiai) újratermelődésének tényére, valamint arra alapozódik, hogy a fa kitermelésnek és tovább feldolgozásának energiaigénye csekély, és a faanyagot mechanikailag feldolgozó ipari technológiák – a levegőtisztaság vonatkozásában – viszonylag környezetbarát jellegűek.

Az építési főanyagok összehasonlítása: Az acél vonatkozásában az építőiparban kibontakozó versenytárs (pl. a rétegelt, ragasztott tartók) lehet a fa. Néhány adott területen a fa visszahódíthatja korábbi tekintélyét a műanyagokkal szemben, mert azok drágábbak és kevésbé időt állók. Az alumínium termékek tartósságukkal, korrózióálló és tűzálló tulajdonságaikkal közös szerkezetekben jól kapcsolódhatnak a fatermékekhez. Ilyenek lehetnek az épülete külső nyílászárói vegyes építésben, fóliával lezárt lap- és lemeztermékek (ahol ezzel a nedvesség- és tűzállóság biztosítható), továbbá a csomagolóiparban, ahol faszerkezettel kombinálva ugyancsak fokozzák a felhasználhatóságot. Régen kipróbált és ma is alkalmazható terület a belső berendezéseknél az éllezáró alumíniumok használata. Mindezen területeken azonban a fa és az alumínium kapcsolatában reálisan csak mérsékelt fejlődés várható, amelynek időbeli és mennyiségi kiterjedése nehezen becsülhető. (*Egyes szerkezeti anyagok termelési prognózisának korszerűsítése a nemzetközi kereskedelem változó tendenciái tükrében. 3. rész. (fa-és fatermékek). Magyar alumínium. 1987/5.:170 – 177.*)

Hogyan nem lett belőlem c. egyetemi docens?

Volt a BIFI-nél egy technikus kolléga, aki szeretett volna áthelyezéssel előnyösebbnek vélt munkahelyre távozni. Évek óta ki volt hirdetve, hogy az Intézettől csak felmondással lehet más céghez távozni, ezért nem tudom áthelyezni. A kolléga apósa – általam is ismert mérnök – aki a MÉM (Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium) Személyzeti Főosztályán dolgozott – telefonon felhívott és kérte, hogy ifjú vejét helyezzem át, amit én udvariasan megtagadtam.

Eközben az Erdészeti és Faipari Egyetemen, előkészítés alatt volt címzetes egyetemi docenssé nyilvánításom, ahol a helyi eljárást az egyetem főtitkára folytatta le. Az indokok között szerepelt, hogy kb. 10 éve tartok előadásokat meghívott előadóként. Letárgyaltam és térítésmentesen átadtam az egyetem számára az Intézetben az asztalos- és kárpitósi gyűjtemény (múzeum) számára összegyűjtött több ezer tárgyat, képet, stb., mivel a múzeumi tevékenység nem illett bele a BIFI tevékenységébe. Továbbá az egyetemmel való szorosabb együttműködés céljából egy 3-4 fős munkacsoportot hoztunk létre az Sopronban, az egyetemtől bérelt területen.

A c. egyetemi docensi eljárás végül nem fejeződött be, mert a MÉM Személyzeti Főosztálya nem fogadta el az egyetemi előterjesztést.

A kondenzációs szárítás

Meg kell emlékeznünk arról, hogy a hazai szakirodalomban először 1970-71-ben jelent meg híradás a kondenzációs szárításról a Westair Dynamics Ltd. East Moseley, Surrey, Anglia 1,5 kW kompresszorral felszerelt kompakt készülékéről... A kondenzációs szárítás tulajdonképpen konvekciós módszer, melynek legfőbb művelete megegyezik a légcserés szárítással, de az eltérés éppen a légcserében van. Ugyanis itt a meleg párás levegőt nem cseréljük fel friss (párafeltevő) levegővel, hanem egy módosított klímaberendezésen vezetjük keresztül, ahol a víztartalom lecsapódik, és folyadék alakban hagyja el a szárítót... a klímakészülék hőszivattyúként működik, ugyanis a vízleválasztásnál a párás levegő hőtartalmát a klímakészülék a kondenzációs oldalon visszaadja és a páratartalomtól megfosztott levegő felmelegítésére használja fel. Jó hőszigetelésű szárítótérben csak részleges hőpótlásra van szükség, így az egész szárítási folyamat hőellátása alacsonyabb szintű, mint a légcserés szárításnál.

A szárítókamrába beültethető kondenzációs szárítóagregát lelke a kompresszor, amely a folyékony hűtőközeget (korábban freont) nyomás alá helyezve a kondenzátoron keresztül az elpárologtató felé hajtja. Az

elpárologtató előtt beépített termosztatikus expanziós szelep a kondenzátorból érkező forró, nagy nyomású, cseppfolyós hűtőközeget fojtással lehűti és nyomását csökkenti. Az elpárologtatóban a hűtőközeg forralással való elpárologtatásával a rajta keresztuláramló levegőből (a szárítóközegből) hőt vonunk el... A kondenzációs szárítás energia viszonyaira jellemző, hogy 1 kg víz kiválasztásához az agregát és a keringtetés munkáját is számba véve kb. 1,15 – 1.25 kWó teljesítmény szükséges, ami csupán töredéke a légcserés szárítás hőszükségletének. (Fűrészáru szárítás és gőzölés, 2000: 115-116, 120)

Hogyan születtek a szárítási szakkönyvek?

Mivel korábban is foglalkoztam a faanyagok szárításával, a szövetkezeti iparból ismertem a kisüzemek igényét, ez irányú problémáit, vállalkoztam a szárítók felülvizsgálatára, működésük javítására, tervezésére és automatizálására. Legtöbb esetben az alapoktól kellett elmagyaráznom, ismertetnem a szárítást, a szárítókat. Célszerűbbnek látszott ezeket az ismereteket leírnom és egy füzetben átadnom. Az időközben szerzett gyakorlati tapasztalatokat is beépítve születtek meg a gyakorlat számára magával a fűrészáru szárításával (1994), a szárítók építésével (1995), majd a szárítók kezeléséről (1996) szóló kiadványok, majd az elméleti ismereteket is tartalmazó, most már gőzöléssel is foglalkozó összefoglaló könyv.(2000). Mindezeket magam szerkesztettem, adtam ki. Legutóbb (2003) az energiatakarékos szárítással foglalkozó kiadvány jelent meg.

Már kilencvenes évek közepén világossá vált, hogy mindazok – főleg a kis- és közepes vállalkozók – akik hozzá fordulnak, rengeteg időt igényelnek, mert a faanyag (fűrészáru) szárítás meglehetősen idegen volt a több famegmunkálási művelettől, ugyanakkor a további megmunkálási igények a minőségi követelményeket helyezték előtérbe. A legtöbb vállalkozó – sokan saját kárukon – megtanulták, hogy a ragasztáshoz és felületkezeléshez nélkülözhetetlen a 10% körüli fanedvesség, amit csak mesterséges szárítással lehet elérni. A rengeteg idő, az állandó szövegismétlés unalma pattantotta ki az ötletet a „Hogyan... sorozat megírására. Először 1994-ben jelent meg a „Hogyan szárítsunk fűrészelt faanyagot”, majd egy év múlva a „Hogyan építsünk faanyagszáritó berendezést” és 1996-ban a „Hogyan kezeljük a faanyagszáritó berendezést”. Ezek a könyvek 100 – 120 oldalas, puhafedelű, inkább brossura jellegű kiadványok voltak, de elfogytak mind egy szálig.

A könyveket ezután is keresték, így felvetődött egy komolyabb összefoglaló jellegű könyv kiadásának szüksége. Legfontosabb volt a

mintegy milliós nyomdai költség előteremtése. A könyv nagyon szépre sikeredett keményfedelű, 240 oldalas kiadvány lett „Fűrészáru szárítás és gőzölés” címmel jelent meg 2000. év szeptemberében, 1400 példányban. A szerző azonban piheni nem tudott és 2003-ban, talán az „idők szavát” meghallva és megelőzve hasonló megoldásokat szervezve kiadta az „Energiatakarékos fűrészáru szárítás” című, 220 oldalas keménykötésű újabb könyvét. (Meggésett napló... 2010.: 205 – 206).

Egykori munkatársainak visszaemlékezései

Petri Lászlóval kapcsolatos élményeit *Boronkay Lajos* az alábbiakban írja le: 1975-ben ismertem meg Petri Lászlót, mint a szövetkezetek Műszaki Fejlesztő Irodája (MÚFI) igazgatóját. Egyik beszélgetésünk alkalmával megemlítette, amennyiben munkahelyváltást tervezek, szívesen látna a MÚFI-ben. Ez időben a Bútoripari Tervező Irodánál (BTI) voltam állásban, ahonnan évente 3-4 hónapra a Könnyűipari Minisztérium (KIM) Bútor- és Vegyipari Főosztályára adtak kölcsön, de már szó volt arról, hogy a közeljövőben főállásban is átvesz a minisztérium, ami 1976-ban meg is történt; így elkerültük egymást. 1977-ben Petrit kinevezték a BIFI igazgatójává, ezáltal közelebbi kapcsolatba kerültünk egymással.

1. 1978-ban egy alkalommal meghívást kaptam a BIFI-be az Intézet jövőjével foglalkozó termelési tanácskozásra. Első látásra feltűnt, hogy az eltelt egy év alatt mennyi minden megváltozott; ízléses új bútorok, rend és tisztaság mindenhol. Hogy e mögött a szembeütő változás mögött mi volt, az nem volt látható, de hamarosan erre is fény derült. Az értekezletet levezető Petri László igazgató egy előterjesztését követően kérte a munkatársak véleményét, ill. javaslatát. Az egyik - közvetlen közelemben ülő - technikus munkatársa a többiek fedezékéből „beszólt” valami komolytalanságot, amire P.L. hangosan, határozottan és katonás rövideggel eligazította, kérve őt: Ha van érdemi mondanivalója, akkor álljon fel és mondja el, mit akar, ha azonban mondanivalója nem tartozik az értekezlet tárgyához, azt tartsa meg magának és ne zavarja meg a tanácskozás rendjét. Ilyen határozott rendre utasítást a laktanya parancsnokoktól hallottam utoljára 1971-ben. Örültem, hogy ilyen hamar fény derült a szembeötölő nagy változások okára, de a teljes kép csak 15 évvel később állt össze, amikor megtudtam, hogy Petri László katonai pályán kezdett.

2. 1978 vége felé egy alkalommal P. L. meglátogatott a munka helyemen és elmondta, hogy a BIFI a jövőben nem számíthat a KIM

Iparpolitikai Főosztálya megrendeléseire, konkrét ipari igények kielégítésére kellene az Intézetet „áthangolni” (Ő már érezte az „újabb gazdasági mechanizmus” előszelét). Azt kérdezte, van-e valamilyen idevágó ötletem. Megemlítettem neki, hogy 1972-ben felvettem az Iroda akkori vezetésének egy bútoripari szerszámkarbantartó és gyártó bázis létrehozását, de abban a vezetők nem láttak fantáziát, a konkrét munka végzését túl eszközigényesnek és kockázatosnak tartották. P.L. öt perc alatt átlátta a javaslatom lényegét, jónak tartotta és úgyszólván maradéktalanul megkezdte annak tervezését és megvalósítását. Mindkét üzem mind a mai napig működik önálló vállalkozásként.

3. 1980-ban a KIM megszűnt. Én egy tízhónapos külkereskedelmi kitérőt követően, 1981 januárjában visszakerültem a BIFI-hez, melynek neve maradt a régi, de már vállalatként működött. Így most már napi munkakapcsolatba kerültem Petri Lászlóval. Tapasztaltam, hogy akármilyen – korábban már kiagyalt dologról volt szó – visszalapozott A/4 formátumú vastag füzetében és a feljegyzéseket átnézve pontosan tudta, milyen előzmények voltak és meddig jutottunk el abban a tárgykörben egy hónappal, vagy akár egy évvel korábban. Azonnal felmértem ennek az eljárásnak az előnyét és kivontam a forgalomból előre bedátumozott (hol kihasználatlan, hol túlszűfolt) határidőnaplóm, és áttértem az ő nyilvántartási rendszerére, amelyet mind a mai napig eredményesen használok.

4. A vezetői értekezleteken sokszor végeláthatatlannak tűnő vitákba bonyolódunk. Ilyenkor előbb-utóbb bejött a titkárnő és kihívta P. L.-t a telefonhoz. Hogy ezek igazi hívások voltak, vagy „taktikai telefonok”, nem tudhattam, de hogy nagyon hasznosaknak bizonyultak, abban biztos voltam, mert ezek mentették meg az igaugató munkanapjának a harmadát, vagy akár a felét is. Mert ha egyszer kihívták, akkor csak másfél, vagy két óra múlva jött vissza, és miután több fontos dolgot elintézett, nagyon kedvesen és mély érdeklődéssel megkérdezte, hogy mire jutottunk. Gyakran semmire sem jutottunk, mindössze kiforrtak a vélemények. Ezeket figyelmesen meghallgatta és rendszerint 10 - 15 perc alatt mindenki részleges, vagy teljes megelégedésére lezárta az ügyet. Feltettem magamnak a kérdést: vajon hol tanítják ezt az eredményes vezetői módszert? Megtaláltam a választ rá: sehol, pedig működik.

Boronkay Lajos

Petri Laci munkatársam volt a Faipari Kutató Intézetben. Ő korábban került az intézethez. Baráti viszonyunk azzal alakult ki, hogy Laci sokszor bevitt gépkocsijával a Boráros térig és akkor sokat beszélgettünk családról, magánéletről.

Ebben az időben (1960-as évek közepe) nekem jó kapcsolatom volt a Bútoripari Szövetkezetek Szövetségével. Szakmai anyagokat készítettem részükre, előadásokat tartottam a budapesti és vidéki szövetkezeteknél és szaktanár voltam a Színyi Merse utcai gimnáziumban a szövetkezetek dolgozóinak létrehozott, kihelyezett Faipari Technikumban.

Így került szóba, hogy a Szövetség egy központi műszaki osztályt kíván létrehozni, melynek a megszervezését és vezetését vállaljam el. Én gondolkodási időt kértem, de végül is úgy döntöttem, hogy maradok a kutatásnál. Erről beszélgettünk Lacival és megkérdeztem, hogy nem érdekl-e Őt ez a kihívás, mert ha igen akkor a nemleges válaszonál mindjárt megemlítem az Ő nevét.

A szövetség elnökségének több tagja is FATE tag volt, így ismerték Petri Lacit is és rövid tárgyalások után megbízták az új Műszaki Fejlesztési osztály megszervezésével és vezetésével. Laci egészen 1977 közepéig sikeresen vezette ezt az osztályt, majd az Irodát.

Ekkor kerültünk újra szorosabb kapcsolatba. Én a Bútoripari Tervező Iroda főmérnöke voltam, amikor Szép Jóska helyére Petri Lacit helyezték ki igazgatójának. Pár hónapot dolgoztunk együtt, amikor engem kikért a Magyar Televízió, az újonnan létrehozott Díszlet és Jelmez Gyártó üzem vezetőjének. Laci nem szívesen engedett el, de végül is belátta, hogy ha ez nekem jó változást hoz az életembe, akkor hozzájárul áthelyezésemhez. Nagyon szép véleményt adott az MTV-nek rólam.

Lele Dezső

A körfűrészek. Termelő vállalattól a Bútoripari Fejlesztési Intézethez kerülve emlékezetes az első feladat, amit Petri László igazgatótól kaptam. Átadott egy kutatási anyagot véleményezésre, mely a hazai gyártású kemény-fémlepkés körfűrészekkel foglalkozott. A kutatási anyag szerint minőségileg kifogásolhatók, pontatlanok a hazai gyártású körfűrészek. Meglepődött mikor azt mondtam, hogy semmi haszna a köztudottan rossz minőségű körfűrészek méricsgélésének, helyette jó minőségű szerszámot kell gyártani. Bizonyára ez is hozzájárult ahhoz, hogy a Bútoripari Fejlesztési Intézet létrehozza a faipari szerszámok karbantartó üzemét. A döntés helyességét a faipari üzemek a mai napig tapasztalják..

Metner Lajos

A Petri László által, a fa-és papíripari szövetkezetek összefogásával alapított MŰFI (szövetkezeti közös vállalat), kb. 20 év után kft-vé

alakult, amelynek utolsó ügyvezetője én voltam, s így együtt kb. 40 évi működés után végleg megszűnt. Kb. 9 évig dolgoztam együtt vele. Mint gyakorló építészmérnök, legnagyobb élményem az 1971 - 73.-ban két működő szövetkezet közös telephelyén megvalósult zöldmezős beruházás tervezése és művezetése volt (sok ezer m² : üzemcsarnokok, raktárak, kazánház, közös irodaház, stb), az ország területén egyéb helyeken tervezett üzemépületeken kívül. A MŰFI szervezettsége a hetvenes évek első felében olyan elismert volt, hogy a nagyobb tervezőirodák és vállalatok alvállalkozói lehettünk.

Pityer Mihály

A „selejt” emberek. Történt, hogy a BIFI megalakulásakor, ill. fejlesztésekor a BUBIV-tól (Budapesti Bútoripari Vállalat) több középvezető is átment az Intézethez. Jómagam is, kutatási témámhoz adatgyűjtés céljából bejelentkeztem volt cégemhez, a BUBIV-hoz. L. László vezérigazgató fogadott, készséges nek mutatkozott. Miután megbeszéltük a teendőket, a végén a vezér megjegyezte: Mondja meg Tóth a Petri Lacinak (akivel korábban munkatársak voltak), hogy van még selejt emberem, akit át tudnék még neki adni...

A szakirodalmi szemelvények minősítő kritériumai. Az 1980-as években a Bútoripari Fejlesztési Intézet Tájékoztatási Osztályának vezetőjeként szerkesztettem a BIFI által negyedévente kiadott „Bútoripari Információ”-t. Ebben a kiadványban a külföldi és hazai szakfolyóiratokban megjelent cikkekről, anyagokról rövid ismertetőket, 8– 10 soros ún. annotációk jelentek meg témák szerinti csoportosításban. A havonta keletkező referátumok; annotációk sokaságát meg kellett szűrni, ki kellett válogatni. A szűrés kritériumaiként a megoldás kiforrottságát, aktualitását és gazdaságosságát választottam.

Kiforrottság alatt az olyan mértékű kidolgozottságot értettem - nem ötletet, koncepciót - amely alapján, ha kísérleti, piackutatási jelleggel is (pl. félüzemi kísérlet, prototípus, vagy még inkább „0” széria) az üzemi, a piaci gyakorlatban a megoldás már kipróbálhatónak látszott.

Aktualitás alatt a megoldásnak a jelenben, legfeljebb egy éven belüli várható gyakorlati bevezetését, érvényesíthetőségét értettem.

A gazdaságosság egyértelműen a megoldás gyakorlati alkalmazásának hozamát jelentette az alkalmazó számára, ami megfogalmazható volt a bevételek és ráfordítások különbségének pozitív értékével. Itt a ráfordítások az összes résztvevő becsült költségét jelentették középtávon, azok megtérülésével.

Amellett, hogy az említett kritériumokat a szakmai írások gyűjtésével, fordításával foglalkozó munkatársaim amúgy is eléggé szubjektívnek, faiparos szakmai képzettségük híján sokszor alkalmazhatatlannak tartották, a harmadik, a gazdaságossági kritérium érvényesítésével egyáltalán nem boldogultak.

Menyi fenyőfát használ fel a bútoripar? Egyik nyári napon kiszóltak az Intézetbe a Minisztériumból, hogy azonnal adjuk meg, mennyi fenyőfát használ a bútoripar (akkortájt indult a fenyőtakarékossági program, amire kormány szintű határozat is született). Az aktuális adatokat ismerő egész vonal, az érdemi ügyintézőtől a főnökiig mindenki szabadságon volt, a feldolgozatlan adatok fiókba zárva, mivel éppen egy felmérés zajlott ebben a témában. Volt az intézetben egy régebbi – jó tíz éves – felmérés, abból becsültük meg kollégáimmal az éves 50.000 m³-t. Utána minden évben csak egyre kevesebbet szabadott jelteni a Minisztérium felé, mivel a fenyőtakarékossági kormány programnak teljesülnie kellett.

Tóth Sándor dr.

Felhasznált források:

A Bútoripari Fejlesztési Intézet tájékoztatója (Szerk: Kiss Sándor): 1950-1980. BIFI. Budapest, 1980.

Makai Ágnes – Hérei Vera (2002): Kereszt, érem, csillag. Kitüntetések a magyar történelemben. Helikon, Budapest.

Petri László dr. (1977): A „Faipar” 25 éve. A „FAIPAR” c. műszaki folyóiratban 1951-75 években megjelent tudományos-műszaki és gazdasági tárgyú cikkek rendezett gyűjteménye. Faipari Tudományos Egyesület.

Petri László dr. (2010): Megkésett napló... a Horthy világból és a szocializmus építése korszakából. Dr. Petri László kiadása.

Petri László személyes dokumentumai.

Róka Pál: Dr. Petri László in A FATE legújabb kitüntettjei. Faipar. 1974/1. sz.

Tóth Sándor (2001): A fafeldolgozás 1945 után. Agroinform, Budapest.

Eddig elkészült FATE emlékfüzetek (Megjelentek a FAGOSZ Fatáj-online elektronikus hírújságjában is 2010-től)

A fafeldolgozás nagyjai sorozatban:

2009	Gaul Károly	(1854 – 1932)	Hazai faipari szakoktatás úttörője
2010	Bódogh István	(1908 – 1988)	A hazai állami bútoripar és rekonstrukciójának szervezője
2010	Rieperger László	(1919 – 1986)	A szakosított nagyüzemi bútorgyártás kidolgozója és bevezetője
2011	Thék Endre	(1842 – 1919)	Asztalosmester, bútor- és zongoragyáros, az első hazai bútorgyár alapítója
2011	Lugosi Armand	(1924 – 1990)	A faipari gépészet szakírója és oktatója
2013	Fáy Mihály	(1918 – 1999)	A hazai farostlemezgyártás megteremtője

A fagazdaság nagyjai sorozatban:

2012	Lámfalussy Sándor	(1890 – 1975)	A zalai fahasznosítás úttörője
2012	Barlai Ervin	(1899 – 1976)	A zalai fűrészipar, a hazai erdészeti politika, és az egész fagazdaság úttörője

A fafeldolgozás érdekesei sorozatban

2013	Schmidt Ernő	(1925)	A szombathelyi forgácslap gyártás megteremtője
2014	Petri László	(1925)	A szövetkezeti és állami bútoripar fejlesztője

(dr. Tóth Sándor László, 2014.január.)

